

hvilke, saa er der saa Punkter, hvor jeg finder, at den bliver bedre end paa dette, og navnlig er der intet Punkt, hvor jeg for mit Bedkommende mere vil modsætte mig en Nedsættelse, som det jo i Virkeligheden er, der her fra den anden Side forlanges, end paa dette Omraade.

J. N. Santen: Da det ærede Medlem, der nu satte sig, havde Ordet ved denne Sags 1ste Behandling, sagde han omtrent det Samme, som han nu sagde, nemlig, at den lavere Klasse var alffor bebyrdet, ja, han brugte et meget stærkere Udtryk, thi han sagde, at den var ganske overordentlig uretfærdig bebyrdet (Afbyrdelse af Frederiksen). Sa, i Dag mener det ærede Medlem, at det var for stærkt, men, naar det ærede Medlem først kommer igang, kommer han ofte til at rende for stærkt. Det ærede Medlem udtalte dengang det Samme, som han nu har udtalt, nemlig, at vi godt kunde forhøje Brændevinsbestatningen, thi den uformuende Klasse vilde igjen faae Nedsættelse paa Salt, Fisk og Sild. Fisk og Sild har jeg altid troet var een Ting, thi Sild er ogsaa Fisk; men det bliver rigtignok til tre Ting, naar man siger Salt, Fisk og Sild. Det ærede Medlem nævnte ogsaa Ris; men efter min Erfaring er Ris ingenlunde nogen almindelig Nydelse i den jævne, simple Befolkning; Ris bruger man her kun ved høitidelige Leiligheder, saasom paa Helligaftener og ved andre lignende Leiligheder. Naar det ærede Medlem alffaa vil gaa til at forhøje Tolden paa Ris, som man vel egentlig kan betragte som en Luxusartikel, saa vil jeg tro, at dette ikke vil møde megen Modstand. Jeg sagde dengang, at, naar den fattige, den mere uformuende Klasse var saa ganske overordentlig uretfærdig bebyrdet, saa var det ikke rigtigt, at man, naar man lettede Afgiften paa et Punkt, da forhøiede den paa andre; thi saa fik denne Klasse ingen Lettelse, og dette vil jeg atter i Dag gjentage lige over for det ærede Medlem, da

han nepos her har sagt det Samme. Erkjender man, at den uformuende Klasse er uretfærdig bebyrdet, saa kan man ikke ved Siden deraf sige, at, naar man letter den paa et Punkt, saa skal man hente det ind paa andre Punkter, hvorved man vil tage det Samme igjen fra de samme Folk. Jeg giver det ærede Medlem fuldstændig Ret i, at den uformuende Klasse er uretfærdig bebyrdet lige over for de andre Klasser, og derfor er det, at jeg ikke har kunnet finde det rigtigt, at man, naar man letter Afgiften for den paa nogle Punkter, saa igjen skal lægge til paa andre Punkter. Med Hensyn til hvad der her er Tale om, nemlig Brændevin, maa jeg sige, at jeg mener, at det ikke er rigtigt, at man gaar ud fra sin egen Stilling til en Snaps. Jeg drikker Snaps hver Dag, baade naar jeg er hjemme og naar jeg er ude, men jeg vil ikke tage Hensyn dertil ved min Dom om denne Lov, og derfor tror jeg, at det heller ikke er rigtigt, naar andre Medlemmer, der aldrig drikke en Snaps, derfra slutte, at det er overflødigt for Andre at gjøre det; thi det kan meget vel være en Nødvendighed, — kan jeg gjerne sige — for Mange, fordi det ikke er en Nødvendighed for Andre. Men Hovedsagen her er, at det er en forhøiet Skat af 400,000 Rd. Lader os ikke her tage Skillingen, men lader os tage det, som den ærede sidste Taler sagde, nemlig, at det var en Nedsættelse i Skat; men det er en Nedsættelse, der skaffer Staten 400,000 Rd. mere i Indtægt. Jeg tror ikke, at man i Reglen vil bryde sig om den Slags Nedsættelser; det er andre Nedsættelser, man holder af, at faae. For mig stiller det sig imidlertid saaledes, som for de Herrer Medlemmer, der have udtalt, at Brændevin navnlig for den simple, for den mere uformuende Befolkning i Reglen, naar man tager den i Almindelighed, maa anses for at være en Nødvendighed; men jeg vil gaa et Skridt videre og sige, at selv det fattigste Menneske, der gaar paa Guds grønne Sord, ogsaa har en Drift i sig til en Gang